

“А роки летять, мов птахи...”

Кожен день нанизується, мов різноколірні намистинки, на довгу нитку років, які з часом приходять на пам'ять лише світлими спогадами про близьких друзів, просто добрих людей, якими так обдарує доля на широкому життєвому шляху. Настає, певно, у кожного такий момент, коли хочеться озирнутися довкола, у далеч років, щоб зрозуміти, як багато пройдено доріг, яких душевних скарбів надбано, яких втрат довелося зазнати.

Мої роки – моє багатство. Цим поетичним порівнянням можна охарактеризувати життя Валерія Олександровича Загладкіна, який майже чверть століття очолював територіальний комітет профспілки Рівненської дирекції залізничних перевезень. 2009-ий був для подружжя Загладкіних щасливим, осяяним подвійним ювілеєм: Валерій Олександрович та Міла Михайлівна святкували “золоте весілля” та 70 років від дня народження чоловіка. Є що згадати, є про що порозмовляти з погляду прожитих років, набутого досвіду, безцінної мудрості від отриманих уроків долі.

Коли я розмовляла з Валерієм Олександровичем, то ніби знову разом із ним, зі своїми батьками-залізничниками, яких, на жаль, вже нема серед нас, переживала ще раз переїзди, становлення залізниці у стрімкі 60-ті, створення тої неповторної атмосфери, коли, здавалось, все навкруги обертається довкола сталевих магістралей. Тоді зароджувались багато нових залізничних трудових династій, якими зараз ми так гордимось. Загальний трудовий стаж залізничної родини Загладкіних нараховує понад 200 років. Вдумаймося, понад два століття віддали вони магістралі у різні роки її становлення та розвитку.

Валерій Олександрович народився у містечку Няндомі Архангельської області і тоді його батькам навіть не здавалося, що доля кине їх у далеку Рівненську область підняти з руїни промисловість і, насамперед, – залізницю. Олександр Іванович та Алевтина Леонідівна Загладкіни прийшли працювати в управління Ковельської залізниці: голова сім'ї – інженером локомотивного відділу, дружина – у плановий відділ. Їхній син пішов вчитися до залізничної школи

підключали до електромереж будинки залізничників. У той час перші електрифіковані будинки – це була визначна подія місцевого масштабу і енергетики були її головними дійовими особами. Невтомна праця разом із такими майстрами своєї справи, як Ростислав Станевич, Володимир Кузнецов, Костянтин Златоустов навчила відповідальності, організованості, неухильного бажання вчитися далі. Наступний щабель – посада завідуючого промислово-транспортним відділом Здолбунівського райкому КПРС – був логічним продовженням зростання авторитету Валерія Олександровича в колективі. Спілкування з різними людьми, розширення світогляду, щоденна самоосвіта – усього цього вимагала посада. Тим більше, що в ті часи Здолбунівський район був одним із найпотужніших в області.

– Помилковим був би висновок про те, що усе в минулому було тільки погано, – пригадує Валерій Загладкін. – Не скажу про вищі ешелони тодішньої влади. Ми були в низах, у найтіснішому контакті з трудовими колективами, з простими людьми, у яких я багато чому навчився, насамперед мудрості у прийнятті відповідальних рішень, чесного підходу до розв'язання конфліктних питань. Дисципліна, порядок, перспективи розвитку, впевненість у завтрашньому дні – цього не заперечив. Тепер є свої переваги, але і свої труднощі. От “буксуємо” у питанні економіки, сьогодні важко спрогнозувати події не те, що на тривалий час, а навіть на кілька днів. Свого часу ми плакали кваліфіковані кадри, не розкидалися ними.

Коли в 1979 році я прийшов на посаду голови райпрофсожу Рівненського відділку, то за наступні роки аж до виходу на пенсію довелося співпрацювати з багатьма керівниками. У кожного був свій підхід до роботи, до людей. Леонід Феофанович Ткачук, Георгій Миколайович Кірпа, Ельбрус Фарманович Абдуллаєв, Володимир Борисович Олійник, Ярослав Маркіянович Коник мали чималий професійний досвід, зміли працювати з людьми, знали кожну виробничу дрібницю. Адаже

перед тим, як прийти на керівні посади, пройшли мало не всі залізничні щаблі. Тоді, щоб стати керівником, треба було заявити про себе, зарекомендувати робочими здобутками, а не тільки отримати диплом про вищу освіту.

Так прийняв Валерій Олександрович величезний об'єм роботи, адже йшло активне будівництво житла для залізничників, дитячих дошкільних закладів, спортивних споруд. Майже 300 квартир щороку отримували працівники підприємств Рівненського відділку, а після 1995-го майже жодної за поодинокими винятками після завершення довгобудів. 11 дитсадків були в розпорядженні залізничників, з них три тільки на Ковельському вузлі. Клуби, стадіони, самодіяльні колективи – майже все зруйнувалося, донині залишилися тільки одиниці.

З огляду на роки та здобутки, робота у голови теркому профспілки вдавалася, бо були поряд вчителі з великої літери: колишній керівник дорпрофсожу Георгій Іванович Олехнович, члени дорпрофсожу Федір Максимович Томчук, Володимир Федорович Козак, з якими можна було порадитись і отримати кваліфіковану допомогу, підтримку, але й чесного, без ухилинь “прочухана”. Знак “Почесному залізничнику”, численні грамоти та цінні по-

дарунки – оцінка праці, ділових та людських якостей Валерія Олександровича.

Молодий серцем і душею, легкий на підйом, енергійний, завзятий, відкритий для радості і співчуття – так про нього говорять друзі, колишні колеги, однокласники. Так-так, саме однокласники, адже кожного року 10 червня в центрі Рівного, біля фонтанів о 12:00 зустрічаються колишні випускники СШ №5 1956 року. Незмінною залишається традиція запрошувати на ці зустрічі класного керівника Ксенію Захарівну Жадан, поважний вік якої ще дозволяє не пропускати всіх новин з життя своїх вихованців. Колишня хлопчача команда ще з часів випуску підтримує міцні дружні стосунки, товаришують сім'ями, разом відпочивають, допомагають один одному. На жаль, їх тепер уже не п'ятеро. Роки по одному виривають з їх кола щирих друзів. Нещодавно не стало Бориса Бойка, колишнього спортсмена. Володимир Конончук – тепер директор Коростенського щецзаводу, Віктор Висовень – колишній військовий будівельник, мешкає у Житомирі, Анатолій Кочмар – колишній директор заводу “Рівнесільмаш” та Валерій Загладкін – ось та об'єднана роками хлопчача команда, яка через десятиліття пронесла шкільну дружбу, зберегла чуття братерського плеча і невимовну радість від спілкування, що не згасла з роками і турботами. Є чому сердечно порадити та по-доброму позаздрити.

– Два сини, онуки, правнучка, дружина, давні друзі – це мої найдорожчі скарби, і я дякую долі, що вони в мене є, – щиро зізнається Валерій Олександрович.

Світлана СТАНЕВИЧ
На фото: (вгорі праворуч) Валерій Олександрович Загладкін разом з Г.М.Кірпою на святкуванні 1 Травня; (в центрі) на відпочинку разом із ветеранами війни Рівненського відділку.